Я бачила, як ти хиливсь додолу,
Пригнічений своїм важким хрестом,
Ти говорив: "Я втомлений... так, справді...
Я дуже втомлений... Боротися? Навіщо?
Я одинокий і... нема вже сили..."
Ти говорив так просто і спокійно,
Щось в голосі тремтіло, мов сльоза,
Та полиском сухим світились очі, —
Як завжди... Я стояла біля тебе,
Не зважилась ані за руку взяти,
Ані схилитися до твого чола,
Ані тебе підвести... Я дивилась,
Як ти хилився під своїм хрестом...
...І потім довго я дивилася на тебе,
Тоді, як ми з тобою розлучились,
Тоді, як тільки образ твій, мій друже,
Привиджувавсь мені в безсонні ночі,
Все голос твій бринів: "Я втомлений... так, справді..."
І брала я тоді паперу картку білу,
Хотілося мені зібрати тії сльози,
Що в голосі бриніли невидимо.
Колись отак, — розказує легенда, —
Хустиною святая Вероніка
Зібрать хотіла сльози й піт Христа.
Та на хустині замість поту й сліз
Зостався образ у вінці терновім
Того, хто впав знебулий під хрестом.
О, кожний раз, як я збирала сльози
Твої, мій друже, на папір біленький,
Я бачила те чудо Вероніки...

1900